

Határozatok Tára

C-79/20. P. sz. ügy

**Yieh United Steel Corp.
kontra
Európai Bizottság**

A Bíróság ítélete (második tanács), 2022. április 28.

„Fellebbezés – Dömping – (EU) 2015/1429 végrehajtási rendelet – A Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek behozatala – Végleges dömpingellenes vám – 1225/2009/EK rendelet – 2. cikk – A rendes érték kiszámítása – Az előállítási költség kiszámítása – Hozamvesztés – Az újrahasznosított fémhulladék értéke levonásának megtagadása – A rendes érték meghatározása az exportáló ország hazai piacán felhasználásra szánt hasonló termék értékesítései alapján – Az exportáló ország hazai piacán teljesített értékesítéseknek a rendes érték meghatározására szolgáló számítási alaplóból történő kizárása abban az esetben, ha ezek az értékesítések olyan termékekre vonatkoznak, amelyeket exportra szántak”

1. *Fellebbezés – Jogalapok – A tények és bizonyítékok téves értékelése – Elfogadhatatlanság – A tények és a bizonyítékok értékelésének a Bíróság általi felülvizsgálata – Kizártság, kivéve az elferdítés esetét – A tények elferdítésére alapított jogalap – Az elferdített tények pontos megjelölésének és az elferdítést eredményező értékelési hibák bizonyításának szükségessége – Olyan elferdítés szükségessége, amely nyilvánvalóan kitűnik az iratanyagból (EUMSZ 256. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés; A Bíróság alapokmánya, 58. cikk, első bekezdés)*

(lásd: 52–54., 60., 84–85. pont)

2. *Közös kereskedelempolitika – A dömpingmagatartásokkal szembeni védekezés – Dömpingkülönbözlet – A rendes érték meghatározása – A számítási módszer kiválasztása – Az intézmények mérlegelési jogköre – Bírósági felülvizsgálat – Terjedelem – Korlátok (1225/2009 tanácsi rendelet)*

(lásd: 55–58., 61. pont)

3. *Fellebbezés – Jogalapok – A Törvényszék érvelésének egy pontjára vonatkozó konkrét kifogás szükségessége (EUMSZ 256. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés; A Bíróság alapokmánya, 58. cikk, első bekezdés; A Bíróság eljárási szabályzata, 168. cikk, (1) bekezdés, d) pont, és 169. cikk, (2) bekezdés)*

(lásd: 76–78. pont)

4. *Európai uniós jog – Értelmezés – Többnyelvű szövegek – Egységes értelmezés – A különböző nyelvi változatok közötti eltérések – A szóban forgó szabályozás általános rendszerének és céljának figyelembevétele*
(1225/2009 tanácsi rendelet, 2. cikk, (2) bekezdés)

(lásd: 99. pont)

5. *Európai uniós jog – Értelmezés – Módszerek – Az Unió által kötött nemzetközi megállapodások vonatkozásában való értelmezés – Az 1225/2009 rendeletnek a GATT 1994. évi dömpingellenes megállapodása fényében való értelmezése*
(Az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás, [1994. évi dömpingellenes megállapodás]; 1225/2009 tanácsi rendelet, 2. cikk, (2) bekezdés)

(lásd: 101–102. pont)

6. *Közös kereskedelempolitika – A dömpingmagatartásokkal szembeni védekezés – Dömpingkülönbözlet – A rendes érték meghatározása – A szokásos kereskedelmi forgalomban alkalmazott ár – Az exportáló ország hazai piacán felhasználásra szánt hasonló termék ára – A „felhasználásra szánt” fogalma – Az exportáló ország hazai piacán értékesített, majd exportra szánt hasonló termék – Kizártság – Feltétel – A hasonló termék hazai piacon történő értékesítése és a termék végső rendeltetési helye közötti objektív kapcsolódási tényező fennállása – A Bizottságra háruló bizonyítási teher – Az eladó részéről a szóban forgó termék végső rendeltetési helyével kapcsolatban fennálló tényleges tudomás – A relevancia hiánya*
(1225/2009 tanácsi rendelet, 2. cikk, (1) és (2) bekezdés)

(lásd: 103–144. pont)

Összefoglalás

Az Eurofer, Association européenne de l'acier által benyújtott panaszt követően az Európai Bizottság egy vizsgálat eredményeként elfogadta a 2015/1429 végrehajtási rendeletet¹ (a továbbiakban: vitatott rendelet), amely végleges dömpingellenes vámot vetett ki a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek (a továbbiakban: érintett termék) behozatalára.

A Yieh United Steel Corp. (a továbbiakban: felperes) – egy Tajvanban székhellyel rendelkező társaság, amely többek között az érintett termék gyártására és forgalmazására irányuló tevékenységet folytat – annak érdekében fordult a Törvényszékhez, hogy a vitatott rendelet őt érintő részében történő megsemmisítését kérje. A felperes többek között az alaprendelet² 2. cikke (2) bekezdésének megsértésére hivatkozik, amelynek értelmében a dömpingellenes vámmal

¹ A Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2015. augusztus 26-i (EU) 2015/1429 végrehajtási rendelet (HL 2015. L 224., 10. o.).

² Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozattal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 343., 51. o.; helyesbítések: HL 2010. L 7., 22. o.; HL 2016. L 44., 20. o.).

érintett termékek „rendes értékét” rendszerint az exportáló ország hazai piacán felhasználásra szánt hasonló termék értékesítései alapján kell meghatározni. E tekintetben a felperes többek között azt kifogásolta, hogy a Bizottság megtagadta, hogy a rendes érték meghatározása céljából figyelembe vegye az érintett termék bizonyos olyan értékesítéseit, amelyeket a felperes az exportáló országban a független megrendelője részére teljesített (a továbbiakban: szóban forgó értékesítések), pusztán azzal az indokkal, hogy e megrendelő ezen értékesítéseket követően exportálta az érintett terméket, miközben a Bizottság nem bizonyította, hogy a felperes szándéka az lett volna, hogy e terméket ne hazai felhasználásra szánják.

A Törvényszék a 2019. december 3-i ítéletével³ (a továbbiakban: megtámadott ítélet) elutasította a fellebbező által benyújtott keresetet, megállapítva többek között, hogy a Bizottság megtagadhatta, hogy a rendes érték meghatározása céljából figyelembe vegye a szóban forgó értékesítéseket, függetlenül attól a kérdéstől, hogy a gyártó-exportőrnek az ezen értékesítésekről történő megállapodás időpontjában volt-e bármilyen tudomása az érintett termékek exportjáról, amennyiben olyan objektív bizonyítékok állnak a Bizottság rendelkezésére, amelyek alátámasztják, hogy ezen értékesítések valójában exportra történő értékesítéseknek minősülnek.

A fellebbezés alapján hozott ítéletében a Bíróság helybenhagyja a Törvényszék ítéletét, ezzel együtt pontosítva az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdésében használt „felhasználásra szánt” kifejezést.

A Bíróság álláspontja

A Bíróság előjáróban emlékeztet arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (1) és (2) bekezdése értelmében akkor nem kell figyelembe venni az exportáló országban teljesített hazai értékesítéseket a rendes érték meghatározása szempontjából, ha az ezen értékesítésekkel érintett termékeket nem az e piacon történő felhasználásra, hanem olyan egyéb célra szánják, mint például az, hogy exportálják azokat.

A Bíróság tehát megvizsgálja azt a kérdést, hogy az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdésében használt „felhasználásra szánt” kifejezés magában foglal-e valamilyen szubjektív elemet, így különösen azt, hogy az eladó részéről szándék vagy tényleges tudomás álljon fenn az érintett termék végső rendeltetési helyét illetően.

E tekintetben a Bíróság helybenhagyja a Törvényszék megközelítését, többek között az alaprendelet 2. cikke (2) bekezdésének szövegére, összefüggéseire és céljára támaszkodva, amely cél értelmében nem fogadható el „[az exportáló ország hazai piacán] felhasználásra szánt hasonló termék értékesítése” fogalmának tisztán szubjektív értelmezése. Mindemellett a Bíróság kifejti, hogy az említett fogalom olyan, tisztán „objektív” értelmezése, mint amelyet a Törvényszék kialakított, azt vonná maga után, hogy pusztán annak bizonyítása, hogy az értékesítési láncolatban lejjebb elhelyezkedő valamely gazdasági szereplő exportálta az eredeti értékesítéssel érintett termékeket, elegendő lenne ahhoz, hogy a Bizottság úgy tekinthesse, hogy e termékeket az eredeti értékesítésük időpontjában exportra „szánták”, következésképpen pedig azokat ki kellene zárni a rendes érték meghatározására szolgáló számítási alapból.

³ 2019. december 3-i Yieh United Steel kontra Bizottság ítélet (T-607/15, EU:T:2019:831).

Márpedig a Bíróság szerint az ilyen, tisztán objektív értelmezés nem egyeztethető össze az előreláthatóság és a jogbiztonság elvével, mivel lehetővé tenné a Bizottság számára, hogy a gyártó-exportőr árpolitikájától függetlenül dömpingellenes vámokat vethessen ki, e gyártó-exportőrt pedig arra kötelezné, hogy a független megrendelői olyan marketingpolitikáit feleljen, amelyeket főszabály szerint nem tud az ellenőrzése alatt tartani.

E tekintetben többek között annak érdekében, hogy biztosított legyen az említett elvek tiszteletben tartása, a Bizottság csak akkor zárhat ki valamely hazai értékesítést a rendes érték meghatározására szolgáló számítási alpból, ha bizonyítja, hogy objektív kapcsolódási tényező áll fenn ezen értékesítés és a szóban forgó terméknek a hazai felhasználástól eltérő rendeltetési helye között. Ebből következik, hogy a Bizottságnak bizonyítania kell, hogy az említett értékesítés objektív körülményeiből – köztük mindenekelőtt az árból – kitűnik, hogy az említett értékesítéssel érintett termékeknek az exportáló ország hazai piacán történő felhasználástól eltérő rendeltetése van, így például exportálni fogják azokat.

Ha ugyanis a Bizottság bizonyítja az eredeti értékesítéshez kapcsolódó ilyen körülmények fennállását, akkor megállapítható, hogy a szóban forgó gyártó-exportőrnek az értékesítésben történő megállapodáskor észszerűen tudnia kellett, hogy a szóban forgó termék végső rendeltetése minden valószínűség szerint az exportálás, nem pedig az exportáló ország hazai piacán történő felhasználás volt.

A jelen ügyben a Bíróság kiemeli, hogy a felperes hazai értékesítéseinek egy része exportengedményi rendszer tárgyát képezte, ami az ezen értékesítéseket övező, különösen pedig az áraikra vonatkozó objektív körülménynek minősül. Hasonlóképp, figyelembe véve azt is, hogy a felperes legnagyobb megrendelője az érintett terméknek elsősorban a kiviteli ágazatában tevékenykedett, továbbá hogy a felperes által e megrendelő részére teljesített értékesítések főszabály szerint olyan termékekre vonatkoztak, amelyeket exportra, nem pedig a hazai piacon történő felhasználásra szántak, a felperesnek a szóban forgó értékesítésekről történő megállapodás időpontjában észszerűen tudnia kellett az érintett termék végső rendeltetéséről, vagyis arról, hogy az minden valószínűség szerint az export.

Következésképpen a Bíróság megállapítja, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság jogszerűen és nyilvánvaló mérlegelési hiba nélkül kizárhatta a szóban forgó értékesítéseket a rendes értéknek az alaprendelet 2. cikkének (2) bekezdése alapján történő meghatározására szolgáló számítási alpból.